

## Jirka je úplně sama

„To je teda k vzteku!“ prohlásila Jirka rozhořčeně. „Proč nemůžu jet já, když ostatní jo. Už jsem doma dva týdny, a od té doby, co skončila škola, jsem je neviděla. A teď vyrážejí na čtrnáct nádherných dní, a já s nima nesmím!“

„George, měj rozum,“ napomenula ji matka. „Můžeš s nimi jet, jen co se vzpamatuješ z toho nachlazení.“

„Já už jsem úplně zdravá,“ odpověděla Jirka zamračeně. „A ty to, mami, dobře víš!“

„Tak dost, Georgino!“ řekl její otec rázně a odložil noviny. „To už je potřetí, co se kvůli tomu u snídaně dohadujeme. Dej s tím už pokoj!“

Jirka zásadně neodpovídala nikomu, kdo ji oslovil Georgino, protože byla hrdá, že všichni kamarádi ji považují za *kluka* a oslovují ji George nebo Jirko. Teď by zrovna ráda něco ostřejšího řekla, ale jen zařala rty a dívala se stranou.

Její maminka se usmála. „Proboha, George, netvař se tak našťavaně. Za to, že jsi nastydla, si můžeš sama. Je teprve třetí týden dubna, chtěla ses vykoupat a zůstala ve vodě moc dlouho.“

„Vždycky se chodím koupat už v dubnu!“ vrčela Jirka.

„Řekl jsem, abys nám už dala pokoj!“ rozzlobil se otec a bouchl novinami o stůl. „Ještě jedno slovo a nepojedeš se svými bratřenci a sestřenicí vůbec!“

„Hať,“ namítl zpod stolu Tim, protože neměl rád, když na Jirku někdo křičí.

„A ty se se mnou taky nezačínej hádat,“ dodal Jirčin otec a lehce šťouchl psa špičkou nohy. Tvářil se přitom stejně nevrle jako Jirka.

Jeho žena se znovu usmála. „Heleďte, vy dva, uklidněte se. A ty, George, musíš být trpělivá. Samozřejmě že tě necháme jet s ostatními co nejdřív, možná už zítra, když dneska nebudeš moc kašlat.“

„Proč jsi to neřekla dřív, mami?“ zajásala Jirka a jako zázrakem se okamžitě přestala škaredit. „Celou noc jsem jedinkrát nezakašlala. Dneska se cítím úplně perfektně. Když vím, že budu smět jet na hrad Faynights už zítra, slibuju, že ani jedinkrát nezakašlu.“

„Co pořád máš s tím hradem Faynights?“ zajímal se otec. „Ještě jsem o něm neslyšel.“

„Ale kdepak, Quentine, už jsem ti to říkala aspoň třikrát,“ připomněla mu jeho žena. „Julián a Dick si od svého spolužáka půjčili dva takové staré legrační karavany. Spíš vypadají jako vysloužilé maringotky a teď jsou na poli kousek od toho hradu.“

„Takže nebudou bydlet na tom hradu.“ Dovtípil se Jirčin otec. „Tak to já teda nedovolím, aby tam někde Georgina zvlčila a vrátila se domů ještě nafoukanější a hubatější.“

„Georgina určitě nezvlčí,“ zastávala se jí matka. „Když ji přesvědčím, aby si pravidelně stříhala nehty a nosila čisté džíny. Měj rozum, Quentine. Víš dobře, jak George miluje prázdniny strávené se svými bratranci a sestřenicí, protože vždycky zažijí nějaké neopakovatelné dobrodružství.“

„Což je to nejkrásnější,“ zakřenila se Jirka, která po zjištění, že zítra všichni společně vyrazí, měla mimořádně dobrou náladu.

„Ne, tentokrát doufám, že žádné z těch příšerných dobrodružství neprožijete,“ řekla maminka nesmlouvavě. „Naštěstí si vůbec nedovedu představit, jak byste mohli na tak klidném a mírumilovném místě, jako je ves u hradu Faynights, ve dvou staříčkových přívěsech něco podobného zažít.“

„Já bych Georgině nevěřil nikdy a nikde,“ namítal suše otec Quentin. „Jakmile jí dáš k nějakému *dobrodružství* přičichnout, hned se ho chytí a půjde po něm jak slepice po žízale. Neznám nikoho podobného, jako je Georgina. Ještě štěstí, že máme jen jedno dítě. Děsí mě představa, jak bychom zvládali třeba tři takové *Jirky*.“

„Je spousta takových, jako je George,“ podotkla jeho žena. „Julián, Dick i Anička se vždycky do něčeho zapletou, jakmile se poblíž něco děje. A Anička v tom *jede* s nimi, ačkoli touží po naprosto klidném životě.“

„No, myslím, že už toho dohadování bylo dost,“ řekl Jirčin otec a rázně odsunul židli. Kopl přitom nedopatřením Tima a ten podrážděně zaňafal.

„Už ani ten pes nemá dost rozumu,“ rozčiloval se Quentin. „Vždycky si lehne pod stůl právě tam, kde sedím, a chce, abych si to pořád pamatoval! Mám spoustu práce,“ dodal a odešel z místnosti. Bouchl dveřmi od jídelny a vzápětí i dveřmi od pracovny. Potom bylo slyšet, jak rázně zavřel okno a energicky prohrábl oheň v krbu. Zavrzalo křeslo a nastalo ticho.

„No, a teď bude táta až do oběda *nezvěstný*. O tom

hradu, kde jsou teď tví bratřenci, jsem mu nejméně třikrát říkala, ale v tomhle už ho nezměníme. Opravdu si myslím, George, že zítra už budeš schopná jet, vypadáš teď mnohem líp. Připrav si věci a já ti je odpoledne zabalím.“

„Díky, mami,“ řekla Jirka a objala ji. „Táta bude stejně rád, že se mě na chvíli zbaví. Jsem na jeho vkus moc hlučná.“

„Vy dva jste tedy páreček,“ zasmála se matka a vzpomněla si na práskání dveřmi a všechno ostatní, co Quentina popuzovalo. „Dovedete být oba pěkně protivní, ale stejně si neumím představit, co bych si bez vás počala. Jé, Time, ty jsi ještě pod stolem? Nemůžeš si ocas takhle nechávat volně ležet. Ublížila jsem ti moc?“

„On to nějak přežije, když na něj tu a tam šlápneš, mami,“ řekla Jirka velkoryse. „Za minutu budu sbalená. A jak se do Faynights dostanu? Vlákem?“

„Ano, já tě odvezu na nádraží do Kirrinu a tam můžeš chytit ten v deset čtyřicet,“ vysvětlovala její matka. „V Limming Ho přestoupíš na vlak do Faynights. Když teď pošleš Juliánovi pohled, tak ho zítra ráno dostane a přijde ti naproti.“

„Hned ho běžím napsat,“ vyhrkla nadšeně Jirka. „Už jsem se bála, že budu mít tuhle hnusnou rýmu celé prázdniny. Víckrát se nebudu v dubnu koupat, když bude taková zima.“

„Tos říkala minulý rok taky a rok předtím jakbysmet,“ připomněla jí maminka. „Máš krátkou paměť, George.“

„Time, poběž,“ zavolala Jirka na psa a oba jako tornádo vyletěli ze dveří. Ty za nimi práskly tak, že se otfásl

celý dům. Vzápětí se otevřely dveře od pracovny a rozložený hlas zaječel: „Kdo to tu tříská dveřma, když chci pracovat? Nemůžete, sakra, v tomhle baráku zavírat potichu?“

Jirka se ušklíbla a vyběhla po schodech do patra. Nejvíc totiž bouchal dveřmi otec, ale ten slyšel rámus, jen když ho dělal někdo jiný. Jirka obrátila krabici s psacími potřebami dnem vzhůru a našla pohlednici. Musí co nejrychleji na poštu, aby ji Julián včas dostal. Byla by škoda, kdyby jí nepřišel naproti.

„Zítra jedem,“ oznámila Timovi, který divoce vrtěl ocasem. „Ty jedeš samozřejmě se mnou, takže Pětka bude zase pohromadě. To budeš mít radost, co? A já taky!“

Načmárala pohled a utíkala ho odeslat. Jeho text byl stručný a výstižný.

*Uzdravila jsem se. Dorazím zítra. Příjezd 12.15, tak mně a Timovi koukejte všichni přijít naproti. Už se nemůžeme dočkat!*

*George*

Venkovními dveřmi práskla tak, že její otec div nevyletěl z kůže. Byl to špičkový vědec, obětující své práci všechen čas, ale byl netrpělivý, horkokrevný a roztržitý. Moc si přál, aby jeho dcera nebyla po něm, aby byla hodná a klidná jako malá neteř Anička.

Když se vrátila, obrátila vzhůru nohama všechny zásuvky a pustila se do vybírání věcí, které si chtěla vzít s sebou. Máma jí přišla na pomoc. Kolem balení vzdyc-

ky vznikaly nějaké dohady, protože Jirka si chtěla po každé vzít s sebou co nejméně věcí a teplého na sebe nejraději vůbec nic, zatímco matka byla přesně opačného názoru. Přesto se nakonec podařilo sbalit plný kufr celkem rozumných věcí, přijatelných pro obě strany. Jirka se jako obvykle bránila tomu, vzít si s sebou jakékoli šaty.

„Ráda bych věděla, kdy už z toho konečně vyrosteš a přestaneš se chovat a vypadat jako kluk,“ povzdechla si matka. „No dobře, tak si teda vem ty příšerné džíny, když mermomocí chceš, a ten červený svetr. Ale za to si přibalíš tamhlety dvě teplé vesty. Už jsem je tam jednou dala, ale tys je zas vytáhla ven. Mimochodem, Julián říkal, že si taky máš vzít teplou deku. V tomhle počasí prý v těch karavanech není žádné vedro.“

„To by mě zajímalo, jak budou vypadat,“ zamyslela se Jirka a s nechutí cpala do kufru vesty. „Julián v dopise psal, že jsou legrační a staromódní. Možná jsou takové, jako mívají tuláci – ne ty moderní, elegantní, co je s sebou tahají luxusní auta.“

„Už zítra je uvidíš. George, ty už zase kašleš!“ vyděsila se máma.

„To je jen tím prachem,“ uklidňovala ji Jirka a rudla ve tváři, jak se snažila potlačit zlověstné lechtání v krku. Rychle vypila sklenici vody. Bylo by k zbláznění, kdyby jí maminka na poslední chvíli zakázala jet.

Její matka si naštěstí myslela, že George je už přece jen lépe. Ležela týden v posteli a nebylo s ní k vydržení. Teď po pár dnech už to vypadalo, že je zase svá.

„To, že pojede do Faynights, jí udělá jediné dobře,“ pomyslela si matka. „A taky potřebuje společnost –

nevydrží dlouho sama, když ví, že ostatní tráví prázdniny bez ní.“

Ten večer byla Jirka šťastná. Ještě jednu noc a pak bude tábořit celých čtrnáct dní v přírodě. Hlavně aby vydrželo pěkné počasí. To by se měli báječně!

Najednou zazvonil telefon. Jirčina matka zvedla sluchátko. „To jsi ty, Juliáne? Nechápu, o čem to mluvíš. Samozřejmě, že je strýček v pořádku. Proč by nebyl? Ne, nezmišel. Juliáne, o čem to vlastně mluvíš?“

George začínala být netrpělivá. Co to má všechno znamenat? Když maminka položila sluchátko, řekla Jirce: „Neposkakuj tady jako koza, George. Všechno je v naprostém pořádku, zítra můžeš jet. Julián jen volal, aby se ujistil, že tvůj táta není jedním z těch vědců, co zničehonic zmizeli. Určitě bude v dnešním večerníku něco o těch dvou, co se ztratili, a Julián se chtěl jen ubezpečit, že tvůj otec je tady.“

„Jako kdyby se táta někdy ztratil!“ ucedila Jirka opovržlivě. „Julián se asi zbláznil. To se asi jen dva z těch šílených vědců, co jim je jejich vlast šumafuk, rozhodli zmizet v nějaké jiné zemi a prodat tam, co se jim podařilo vykoumat. To jsem Juliánovi mohla říct i já!“